

„Megigazulva hit által...”

Kedves Testvérek!

Sok mindentől függ az, hogyan érzékeljük az idő múlását. A lineárisan előre haladó időben az ember helyzetétől, saját állapotától, az események intenzitásától függően teljesen eltérő módon érezheti azt, hogy mennyire múlik az idő. Gondoljunk csak olyan helyzetekre, mikor ólomlábakon jár az idő: egy várakozás, egy dolgozat, a fogorvosi kezelés vagy egy kellemetlen szituáció, aminek úgy tűnik, sosem lesz vége. Aztán ott vannak azok a gyönyörű pillanatok, amelyek alig, hogy elkezdődnek, már véget is érnek. Egy régen várt találkozás, egy jó koncert, egy kitűnő vacsora családi körben, egy meghitt ünnep. Az életkortől, habitustól is függhet az, hogyan érzékeljük az időt.

A gyülekezetünkben az utóbbi egy év vagy pár hónap történéseit is bizonyára sokféleképpen éltük meg. Számomra a szeptember eleje óta eltelt 3 hónap annyira eseménydús volt, hogy felért egy egész év történéseivel! Most indult az esti istentisztelet, az építkezés intenzív szakaszban van, változatos programokban lehet részünk. És eközben vasárnapról-vasárnapra a „nagy kép”-ről beszélünk. A teremtéstől kiindulva a bűneseten át követjük nyomon, hogyan tör be a világba és terjed el a bűn, az ember Istentől elszakadt állapota és lázadása- hogyan hívja szövetségre Isten az embert, milyen következményei vannak a bálványimádásnak vagy akár a kiüresedett vallásosságnak. És bár minden vasárnap szó volt Jézus Krisztusról, a megváltásról is, maga a megváltás, Isten megigazító munkája, kegyelme a mai történetben tör be világosan és egyértelműen. Erre vezet az egész „nagy kép” igehirdetés sorozat, és erre akar rámutatna maga Pál apostol is a Római levélben.

Szép az, hogy ez a világos és egyértelmű üzenet és hívás advent első vasárnapján szólalhat meg, mikor elkezdődik várakozásunk és készülésünk arra az ünnepre, amelyen a megváltó testet öltését ünnepeljük. Kettős az öröm, mivel úrvacsorai közösségben is vagyunk, és a látható jegyek által erősödhetünk hit által a megváltás és bűnbocsánat bizonyosságában.

A megigazulás kérdése a protestáns teológia szíve és karakteres jellemzője. Megkülönbözteti ez a többitől, hiszen az Ige alapján kiemeli és hangsúlyozza azt, hogy a megigazulás, azaz a bűnből való szabadulás Krisztus áldozatáért lehetséges, aki megváltotta az embert. Mindez pedig hit által fogadható el, nem érdemelhető ki, nem szereshető meg semmilyen jó cselekedettel, vagy más érdemmel.

4 kérdést szeretnék ma körüljárni, és erre hívlak Benneteket is, hogy együtt keressük a választ az Igéből a következő kérdésekre:

- I. Különbek másoknál (akár hiszünk, akár nem?)
- II. Mi a törvény haszna?
- III. Mi lesz a hiánnyal?
- IV. Hogyan emel fel minket Isten?

1.

Több oldalról körüljártuk már az előző hetek igehirdetéseiben, de a mai felolvasott Ige is felveti ezt a kérdést:

- **„Mi tehát az igazság, különbek vagyunk másoknál?” (más fordítás szerint: mentegetőzhetünk...?) - kérdezi Pál.** Különb az, aki hisz- vagy az a több, aki nem hisz? Erősebb az, aki hit nélkül is állja a sarat, és szembenéz őszintén a félelmeivel és küzdelmeivel? Vagy az az erősebb, aki beismeri gyengeségét, esendőségét és azt, hogy szüksége van az Istenre? Különb-e az, aki nem tett nagy, látványos bűnöket, mint az, aki nyilvánvaló módon lop, csal, hazudik, gyilkol?

Pál szavai szerint ez a „különbség” egyik oldalról sem mondható ki. És ezek nagyon kemény szavak. Senki sem különb a másiknál. Mindenki híjával a van Isten dicsőségének. És ez még csak-csak elfogadható és érthető abban az összefüggésben, hogy a pogányok és a zsidók egyaránt nincsenek előnyben egymással szemben- de hogy hívő és nem hívő emberre nézve is ez ma igaz lenne, az elsőre kicsit meredek. Hiszen ha semmi különbség nincs, miért érdemes hinni? Lehet, hogy ez csak a hit előtti alaphelyzetre igaz, hogy mindegy, hogy milyen háttérből van az, aki nem hisz. De ha már valaki hitben jár és keresztyén, akkor sem különb?

Ebbe a kérdésbe az is erősen belejátszik, hogy egy olyan társadalomban élünk, ahol nagyon keményen különbséget tévő és különbségeket hangsúlyozó közeg vesz bennünket körül. Az ember oly fontos önmeghatározásában pontosan a különbségek segítik és jelölik ki saját határait. Más vagyok - egyedi vagyok – különb vagyok- ez része lehet minden ember belső monológjának.

És miközben a társadalmi és családi beidegződéseinkkel küzdünk, ott lehet főleg keresztyénként az is, hogy hát én már nem vagyok ugyanaz, mint aki régen voltam, hiszen már Krisztusban vagyok és hiszek- az életem nem hasonlítható ahhoz, ami azelőtt volt! Krisztus az Úr az életemben. És ez igaz is- hit által- elméletben és bizonyára gyakorlatban is. És lehet, hogy már más módon mint korábban, de a bűn ellen való harc és az emberi esendőség ugyanúgy ott van mindenkinek az életében. Egyszerre lehetsz mennyei állampolgár és a földi valóságban élő ember is.

Különbek vagyunk-e tehát egymásnál? Azt gondolom, lényegileg nem. Mert a bűn hatalmas akár milyen módon is, de ott van az életünkben. Maga Pál beszél arról, hogy a bűn törvénye és az élet Lelkének törvénye egyszerre van ott benne. Még akkor is, ha az élet Lelkének törvénye végül megszabadítja őt.

A felolvasott Igében az áll, hogy az ember egész lényé rossz- a testrészek metaforikusan hordozzák az emberi hibás működés dimenzióit. Az írásmagyarázók úgy gondolják, hogy ezt a szövegláncolatot Pál már készen találta, valószínűleg már korábban összeállították. A szöveg nyilvánvaló célja az, hogy az embert teljesen, minden szempontból igaztalannak írja le. A kezdő mondat (11. vers) kijelenti, hogy kivétel nélkül mindenki - zsidókra, nem-zsidókra egyaránt - egyformán érvényes a leírás.

Lehet, hogy más-más a hátterünk, a hitbeli állapotunk, az Istennel való kapcsolatunk, más az utunk, de egy bizonyosan egyformává tesz bennünket: mindannyian önmagunkban menthetetlenek vagyunk és rászorulunk Isten kegyelmére.

- **2.** Hadd tegyek most egy kis kitérőt egy olyan kérdés felé, amit feltesz ezen a ponton az Ige: *ha nem vagyunk különbek, minek a törvény? Van-e haszna, vagy haszontalan, mint a bálványimádás? A törvény haszna: Krisztusig vezérlő mester*

Van-e valami haszna mégis a törvénynek- az Isten írott-, az Ószövetségben testet öltött törvénynek, aminek betöltésére amúgy képtelen az ember? Minek terhelni az embert azzal, amit úgysem képes megcsinálni? Nem lett-e volna jobb, ha Isten nem is jelenti ki a törvényt, és nem terheli ránk ezt az egészet? Miért nem hagyja békén az embert, miért van szükség erre az egészre? Fontos látnunk, hogy a törvénynek, Isten kijelentett törvényének nagy haszna van, amit Pál is méltat. A törvény Isten igazságát hordozza, ami feltétlenül szükséges ahhoz, hogy lássuk, mi Isten terve a világgal? Mi lenne az az út, amire Isten hívja az embert; mik a keretek, amik hozzá segíthetnék az embert egy értelmes, rendezett élethez.

Mindemellett a törvény haszna, ahogy a Galata levélben olvashatjuk, hogy „A törvény nevelőnk volt Krisztusig, hogy hit által igazuljunk meg.” A Károli fordítás szerint a törvény Krisztusra vezérlő mester- az eredeti szöveg alapján inkább Krisztusig vezérlő mester. Azaz az Isten törvénye kiválóan alkalmas arra, hogy az embert (ha másból nem ismerné fel) eljuttassa hiányai felismerésére, és arra, mennyire szüksége van Krisztusra.

Bűnök és hiányok. Mennyire nehéz erről hallanunk! Már megint a régi lemez. Sajnos sokszor sok helyen addig terjedt a keresztény üzenet, hogy az emberbe megpróbálták belesulykolni, hogy ő akár hiszi, akár nem, bűnös, és nagy szüksége van a kegyelemre. Ez egy elég rossz marketing: az egyik kezemmel lenyomom az illetőt, a másikkal meg fel is emelem és megoldást kínálok számára. A még rosszabb az, ha az ember annyira vallásos és annyira benne van a rendszerben, hogy automatikusan skandálja, hogy igen, én vétkes vagyok, és szükségem van megoldásra. Automatikusan elismeri a bűnt és aztán fogadja a kegyelmet. Azt hiszem, nem erre utal az apostol, nem erről szól az Ige. Az Isten törvényén keresztül a Szentlélek segíthet minket arra a felismerésre, hogy a hiány valós, hogy a bűn igaz és valóban életünk legnagyobb problémája. Arra vezet minket az evangélium, hogy felismerjük, hogy a hiány belülről fakad, és a bűn miatti elveszettség miatt menthetetlenek vagyunk önmagunkban. És erre a felismerésre eljutni roppant nehéz dolog. Az ember gyakran érez magában hiányt, amit rosszul definiál. Azt hiszi, hogy a szabadság hiányzik neki, vagy egy igazán jól működő párkapcsolat, igazi feltétel nélküli elfogadás a környezetétől, vagy teljes anyagi biztonság. Pedig a legnagyobb hiány az elveszettségünk, az, hogy nem tudjuk és sokszor nem is akarjuk a jót cselekedni, hanem szabad döntési helyzetekben is a rosszat választjuk. Menthetetlenül önzőek és magunkba fordultak vagyunk. A posztmodern embert saját elmagányosító, véget nem érő belső monológjai választják el a másik embertől, és végső soron Istentől is.

Az a szívem vágya, hogy ma, itt egy pillanatra hagyd abba ezt a belső monológot, add fel a reflexből való reagálást, és csak figyelj. Légy csendben és figyelj. Hiszem, hogy azért vagy ma itt, hogy Isten Lelke rámutasson a valódi hiányokra az életedben és betöltse azokat. A törvény haszna, hogy meghallhatod, megértheted a hiányt, és megélheted azt, hogy Isten be tudja tölteni azt, és helyre tudja állítani az életedet.

- **3. Mi lesz a hiánnyal?**

Ez egy igazán égető kérdés. Mi lesz a felismert hiánnyal, a bűnnel, a gyengeséggel, amit felismerhetünk, mikor tükröt tart elénk Isten törvénye? A pszichológia sokszor eljut oda, hogy valóban feltárja a hiányokat és segít megérteni a működést, és utána az embernek magának kell valamit kezdenie ezzel. És ebben mérhetetlenül egyedül marad.

Hadd idézzem fel az adós szolga (gonosz szolga) történetét, amelyben láthatunk egy tipikus példát arra, mi lehet a hiánnyal: Mt 18

Az adósság elengedése tehát a megoldás, Isten így tesz pontot a mondat végére. De mindez nem úgy történik, hogy egyszerűen csak hirtelen elfelejti azt, hanem kifizeti az árat is. (Más irányba visz, de érdekes az, hogy hogyan nem képes a gonosz szolga ezután megbocsátani szolgatársának.)

Ma az adósság – hiány szavak hallatán az ember gyomra összerándul. De gondoljunk csak bele, milyen lenne, ha arról hallanánk, hogy valaki kifizeti helyettünk az adósságainkat (egyéni, családi, közösségi, nemzeti, világszinten...)? De hogy ne csak a pénzügyi eladósodottságról legyen szó, gondoljuk el, mi lenne, ha valaki biztosítana afelől, hogy meg nem történtté tehetsz dolgokat az életedben, amik nagy bajt okoztak, nagy hiányokat eredményeztek benned?

Nos jó híreim vannak, Krisztust azért küldte el Isten, hogy az adósságot eltörölje, és az ember hiányt betöltsen. Isten igaz, és Krisztus áldozatában igazzá teszi mindazokat is, akik benne hisznek. A megigazulás Krisztus által van! – mindenki számára- hit által. (káté felolvasása)

- Spurgeon: "Keresztény ember! A kereszt volt lelki születésed helye, és ez kell legyen az a hely is, ahol lelki egészséged mindig visszanyered. A kereszt minden bűntől beteg lélek kórháza. Krisztus vére az igazi gileádi balzsam, a gyógyszer, amely az összes lelki kórságot meggyógyítja. Gyere bűntől beteg lélek! Lélegezd be ezt a levegőt, melyet megtisztított Jézus szíve sebéből a földre hullott vére. Semmilyen lelki kórság nem maradhat Jézus gyógyító vérének jelenlétében. Siessetek ti, akik gyengék vagytok! Siessetek a Golgotára és szerezzetek magatoknak Istentől jövő erőt és megújulást. A Golgotáról fogjátok látni, ahogy az igazság napja felkel és szárnyai alatt gyógyulás van. A szeretett orvos betegeit a kereszt lábánál fogadja és ott gyógyítja meg őket minden bűnbetegségükből. A világon legjobb helyen akkor vagyunk, ha alázatosan *Jézusban* nyugszunk meg."

- 4. Ki emelhet fel - hogyan?

Sokfélék vagyunk és sokféle hiánnyal küzdünk ma itt ezen az istentiszteleten. Van, amit meg tudunk határozni, és van, amit nem. Van, aki igazán érti és látja azt az ívet, ami alapján ma ide jutottunk a „nagy kép” sorozatban; látja bűnösségét és alkalmatlanságát és Krisztus kegyelmét is. És bizonyára vannak kétkedők és olyanok is, akik értetlenül állnak e felett a tény felett.

Advent első vasárnapján összeköt bennünket annak az Istennek a szeretete, aki megoldást kínált és adott Krisztusban a hiányainkra és megkeresett bennünket, elveszetteket. Úgy emel fel, hogy lehajol értünk. Úgy nyitotta meg az eget számunkra, hogy felülről szétszakított azt. Adventban Krisztus első eljövételére emlékezünk, arra, hogy Isten elküldte a Fiát erre a földre értünk. Nem egy kis körutazásra küldte el, hanem ledobta a mélységbe, bele a legvalósabb földi helyzetbe. Ember lett és átélte az emberlét minden valóságát, hogy aztán tökéletes áldozatként odaadja magát minden ember bűnéért.

Akár hiszel már (akár régóta is), akár még nem, egyedül ő emelhet fel és általa van megbékélés és megoldás a számodra. Az úrvacsorai közösségben megélhetjük az Ő szeretetét és a megbocsátás valóságosságát. Lehetőséged van levetkőzni akár a kétkedésedet, akár a vallásos gyakorlatodat, megszokásaidat, a fásultságodat, mindent. Abban, hogy

kijössz és élsz az úrvacsorával, megélheted a kegyelem szövetségét. Megélheted, hogy milyen ára volt annak, hogy hiányaim betöltsenek. Megélheted a megigazulás állapotát, hogy Isten téged Jézus érdeméért igaznak lát és elfogad.

És mindeközben jöhetsz azzal a bizonyossággal is, hogy ha mindezek után maradnak is hiányok benned és körülötted és nem fogsz mindent rögtön érteni, akkor is rá tudod magadat bízni szerető mennyei Atyádra.

Jézusnál a múltunk, és az ő kezében a jövőnk is. Ő jön majd vissza dicsőséges királyként az ég felhőin, hogy megítélje a világot. Ez is benne van az adventi perspektívában.

Most találkozhatsz hit által az úrvacsorában ezzel a szolgáló királlyal, aki arra hív, hogy a benne való szabadságban élj. Hogy lehess Isten megigazított, megigazult gyermeke, aki az Ő erejével élhet és fedezheti fel az emberlét minden gyönyörűségét, harcait és örömeit. Erre a fiúságra és biztonságra hív, miközben újra és újra az ő kegyelmére kell bíznod magadat.

Ámen!